

Segertalet vid prisutdelningen för Gustafs Skål

Jag skall inte tacka

1. tävlingsledningen, som gav mig svåra motståndare
2. banpersonalen, för dem har vi seniorer redan tackat med en tårta
3. mina medspelare för jag fick bara motspelare

MEN:

Jag är innerligt glad att ha kunnat gå igenom hela turneringen och genomfört nästan alla de föresatser jag haft för hur jag skall spela.

Det här turneringen är lång. Man måste vara på topp just där och då, i varje match. Man får ingen andra chans - annat än om motspelaren råkar missa också: och det vill man ju inte hoppas på.

Under den här säsongen har mitt spel varit lite upp och ned.

MEN:

Jag har tränat omsorgsfullt i perioder och vilat däremellan.

Jag har tagit lektion för John.

Jag har konsekvent kört det ryggprogram jag fått av Kari; det är inte skönt, men jag måste, för annars fungerar inte det lilla jag eventuellt har av golfswing.

En annan detalj är speltaktiken. Jag har alltid varit intresserad och nu har jag efter fyrtio år på 162 olika svenska golfbanor (och en hel del utländska också) äntligen insett att det inte bara är tekniskt bra slag som ger utdelning – även om det är dit vi strävar - till skön bollträff och vacker swing. Man kommer långt med en hygglig lägsta nivå och bra speltaktik. Och man måste ha tålmod.

Bo Malmberg sa inför vår match i första omgången för två år sedan att blir man ett upp skall man satsa på att bli två upp; blir man två upp skall man satsa på att bli tre upp; det gjorde jag mot honom den gången och det slutade då på 14:e green och senare med finalvinst. Det var då det. Året därpå åkte jag ut mot Magnertoft i första omgången.

Jag måste kommentera årets turneringen.

Jag är grymt besviken på följande spelare:

1. Karl-Gunnar, som vek ner sig när han insåg att han var på väg att vinna sin match. Han skulle annars mött mig i kvarten. Vi hade lovat varandra det för då skulle en av oss vara i semi. Men han lämnade åt mig att ta mig an Britta Lisper istället. En svikare !
2. Gunnar Langfors vek ner sig mot Ola Hartmann i semi. Gunnar och jag hade tidigt överenskommit att mötas i final. En annan svikare !

Så vill jag tacka följande spelare:

1. Janne Englund för en underhållande match; jag hörde inte alltid vad Du gick och muttrade om, men jag minns Din tolveters birdieputt på nian; jag trodde att jag redan vunnit hålet med mitt inspel !
2. Arne Ridderström: han insåg nog inte att det var blodigt allvar, utan spelade som om det var en social tillställning, där vi skulle prata börs och investeringar.
3. Britta Lisper var inte lika iskallt benhård, som hon var mot Karl-Gunnar. Där blev det 20 hål. Men inte mot mig. Hon lät mig se till det. Tack !
4. Håkan Bohlin trodde nog att det var tresteg som gällde, för han körde konsekvent med chip och tvåputt. Det gjorde inte jag. Mitt andra steg gick oftast i hål. Det var första gången vi spelade med/mot varandra och det gör jag gärna om.
5. Finaldags: Ola hade att välja mellan att antingen spela med sin skadade arm eller att vänta på läkning och därmed riskera att det skulle hinna bli höstväder, alltså ”Sundström-väder”. Ola valde trasig arm i strålande sol. Efter mina tre inledande par och sänkta femmetersputtar spelade Ola på fel boll på femman, fyra ner. Han hamnade sedan i ett nästan hopplöst underläge med sex ner efter nio hål. MEN, som den kämpe han är kom han igen med par på 12, 13 och 14. Han och höll ut ända till sjuttonde hålet. Det var han ensam om mot mig i hela turneringen. Jag beundrar honom för det sätt han bet ihop, fick ordning på driven och radade upp par när det höll på att gå åt pipan. Stiligt genomfört !

Nu ser jag fram emot att som vanligt bli utslagen i första omgången nästa år !

Tack !